

MỘT KỶ NIỆM NHỎ

Cách đây 5 năm, tôi được Nhà trường phân công chủ nhiệm lớp K28C3. Lớp có hơn 30 học sinh và có hai vị sư người Khmer. Một năm gần bó, chúng tôi có nhiều kỷ niệm, cả vui lẫn buồn, nhưng kỷ niệm mà đến giờ tôi vẫn nhớ rất rõ là lần các em tổ chức sinh nhật cho tôi, ngay tại lớp trong giờ chủ nhiệm. Tiệc sinh nhật không hoa, không quà, thậm chí nến cũng không có, nhưng với tôi nó là một niềm hạnh phúc trọn vẹn. Vì đó là tấm lòng của các em. Và cũng là lần đầu tiên tôi được học sinh tổ chức sinh nhật cho mình.

Hôm ấy, chiều thứ hai, tôi có 3 tiết ở lớp: 2 tiết dạy và 1 tiết sinh hoạt chủ nhiệm. Tôi có thói quen là đầu giờ dạy hôm nào cũng chúc mừng sinh nhật những em có ngày sinh hôm đó hoặc gần ngày hôm đó nhưng tôi không có giờ dạy. Hôm nay là sinh nhật tôi. Tôi bước vào lớp, cứ ngỡ ít nhất cũng có đại diện lớp đứng lên chúc mừng sinh nhật, vì tất cả các em đều có facebook của tôi. Nhưng không, lớp im lặng, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Không lẽ tôi nhắc các em? Sinh nhật mình ai lại nhắc, vả lại các em lớn hết rồi! Tôi hơi buồn vì nghĩ hoặc là các em không quan tâm đến tôi hoặc đây là cách phản ứng rằng các em không thích tôi chúc mừng sinh nhật trong lớp như thế. Nhưng khi tôi chúc mừng, các em vui lắm mà! Cả lớp còn hát vang bài chúc mừng sinh nhật nữa. Thôi thì tôi cứ dạy, xem như bình thường, có gì tối về suy nghĩ tiếp.

Đến tiết sinh hoạt chủ nhiệm, tôi chuẩn bị nhiều điều để sinh hoạt với lớp. Tôi vừa bước vào lớp, tự dưng các em chạy ùa lên tôi xin chụp hình chung. Rồi cả lớp đứng thành đội hình và vây cô ở giữa. Bỗng từ ngoài cửa lớp, lớp trưởng xuất hiện với một cái bánh sinh nhật trên tay. Cả lớp vỗ tay và không cần bắt nhịp, tất cả chúng tôi đều đồng thanh hát bài chúc mừng sinh nhật. Tôi vỡ òa trong niềm hạnh phúc. Nhìn lên bảng, thấy các em chỉ có 5 phút mà đã trang trí xong bảng chúc mừng sinh nhật cô. Chắc là nhiều em cùng làm với nhau đây! Các em lớn thật rồi! Các em sâu sắc hơn cô nghĩ nhiều quá! Và các em thương cô nữa. Rồi thì những lời chúc, những cái bắt tay, những cái ôm nhau thật chặt. Và nhiều nhất là những nụ cười.

Chúng tôi cắt bánh tại lớp. Các em muốn tôi nhắm mắt lại rồi ước điều tôi cho là ý nghĩa nhất. Tôi mở mắt ra, hỏi “Các em biết cô ước gì không?”, “Dạ gì vậy cô?”, “Cô ước các em vào đại học theo nguyện vọng của mình hết.”, tôi ngừng lại “Nhưng quan trọng hơn, cô ước tất cả các em mãi mãi dễ thương thế này. Cuộc sống phía trước đầy nhiều thử thách đến đâu nhưng chỉ cần biết thương nhau, nắm chặt tay nhau thì các em sẽ vượt qua được.”, cả lớp yên lặng, “Chúng ta sẽ mãi nhớ về nhau, nhớ về kỷ niệm ngày hôm nay nha các em. Một lần nữa cô cảm ơn các em!”. Cả lớp lại vỗ tay và lại cười thật to.

Chỉ 40 phút thôi (vì chúng tôi phải dành 5 phút cuối để sinh hoạt lớp) nhưng tôi đã có một kỷ niệm khó quên trong hơn 20 năm dạy học của mình. Đến bây giờ, mỗi khi gặp học sinh lười hay không ngoan ngoan, tôi dù có mắng các em thì sau đó cũng nghĩ, các bạn ấy thế thôi chứ cũng sâu sắc và dễ thương lắm!

Nguyễn Thị Mai (giáo viên Bộ môn KHXH)

